

vi den diskussion, der i øjeblikket kører i gruppen af udenrigsministrenes personlige repræsentanter, om, hvordan og hvorledes vi kan få placeret de nationale parlamenter stærkere i definitionen af nærhedsprincippet, som en meget positiv diskussion, og som vi håber på kan munde ud i nogle resultater, der gør, at de nationale parlamenter sammen kan komme til at spille en stærkere rolle i EU's udvikling.

Vi ønsker også at få fjernet de blokeringer, der er for offentlighedens adgang til EU-beslutningsprocessen. Vel har vi et Europa-Parlament, hvor offentligheden har adgang både til Parlamentets behandlinger og til udvalgets arbejder, men vi har også en Kommission, der er lukket, og vi har et Råd, der er lukket. Derfor er det nødvendigt, at vi på regeringskonferencen finder nogle løsninger på, hvordan og hvorledes vi kan få åbnet rådsmøderne.

Som det jo også har været drøftet i gruppen på regeringskonferencen om spørgsmålet om kvalificeret flertal i Rådet, er vi også tilhængere af, at man bruger kvalificeret flertal så mange steder som overhovedet muligt. Men dog har vi i Det Konservative Folkeparti nogle hegnspele her, for vi ønsker ikke, at EU med kvalificeret flertal skal kunne fastlægge skatter eller fastlægge afgifter. Det mener vi helt klart er et nationalt anliggende, og her er vi så lidt i konflikt med det, som statsministeren sagde i sin tale, hvor statsministeren var parat til, at man inden for et begrænset område kunne vedtage miljøafgifter med kvalificeret flertal.

Problemet er jo, at vi allerede i dag har den mulighed, hvis det er sådan, at man kan påvise, at miljøafgifterne ikke har en afgiftsmæssig, altså en skattemæssig vinkel på sig, at så kan man gøre det. Men problemet er, at hvis man først bevæger sig ud på denne her bane, hvor sætter man så grænserne for, hvad der kan vedtages? Ja, det gør man så i den positivliste, som regeringen foreslår.

Vi sagde allerede dengang, vi forhandlede oplæg til regeringskonferencen, at her havde vi fra konservativ side meget store betænkkeligheder, men er selvfølgelig parate til at se, om man kan lave en positivliste, der er så begrænset, at man ikke bevæger sig ud på glidebanen.

Så har der været diskuteret meget omkring institutionerne. Vi er også tilhængere af, at man begrænser antallet af Europaparlamentarikere. Dog mener vi, at man skal have det sigte, at de små landes parlamentarikere også skal kunne være funktionsdygtige, dvs. at der skal være et

vist minimumsantal fra de små lande. At forestille sig, at et land kan fungere i Europa-Parlamentet, hvis man kun har tre medlemmer f.eks., det er fuldstændig urealistisk. Så derfor må rådet til regeringen være, at vi må sikre os, at det antal Europaparlamentarikere, der bliver, også sikrer, at de små landes repræsentanter kan fungere.

Vi synes også, det er fornuftigt, at vi får begrænset antallet af kommissærer, men her igen: Det enkelte land skal være repræsenteret. Vi kan ikke have en Kommission, hvor det enkelte land ikke er med.

Så endelig en ting, der ikke har været nævnt så meget på det sidste, men som jeg synes er værd at trække frem i den her debat, og det er, at vi må sikre os, at regeringskonferencen ikke underminerer muligheden for at bruge det nationale sprog i EU. Det vil være katastrofalt for hele udviklingen. Selv om det kan være vanskeligt at få tingene til at fungere med 20, 25, 27 lande med hver deres sprog, så mener vi, det er en afgørende ting for EU-samarbejdet, hvis man skal fastholde, at det er medlemslande, der fungerer, og det ikke er den union, som hr. Keld Albrechtsen hele tiden forsøger at trække frem. Så sproget skal være repræsenteret i EU's institutioner.

Så tales der jo meget om beskæftigelsen. Der tales meget om, hvordan vi kan lave en EU-politik på beskæftigelsesområdet. Og vi er da stærke tilhængere af, at man kan koordinere kræfterne, men igen her må vi sige, at dér, hvor hegnspelet står, det er, at vi synes ikke, at man skal lave et system, hvor Kommissionen får lov til at lave retsakter, der har til formål at koordinere medlemslandenes beskæftigelsespolitik.

Beskæftigelsespolitikken må være et nationalt anliggende, og man skal heller ikke komme og sige, at fordi vi skriver et eller andet ind i præambelen i Traktaten, så løser man arbejdsløshedsproblemerne i EU. Det gør man ikke. Jeg tror, at alle medlemslandene i EU gør, hvad de kan for at løse arbejdsløshedsproblemerne, men det er klart, at vi kan nå en sideeffekt, hvis det er sådan, at vi bedre kan koordinere vores indsats, og hvis den måde, som EU's politik bliver tilrettelagt på, også har til formål at sikre beskæftigelsen. Det kan vi, men vi vil ikke se et system, hvor Kommissionen får bemyndigelse til at lave retsakter.

Må jeg så sige, at det, der er foregået på selve regeringskonferencen, selvfølgelig er interessant. Men der er jo også foregået nogle ting ved